Jitka Hejtmancová

Tuláč Chodec

Otázky a odpovědi

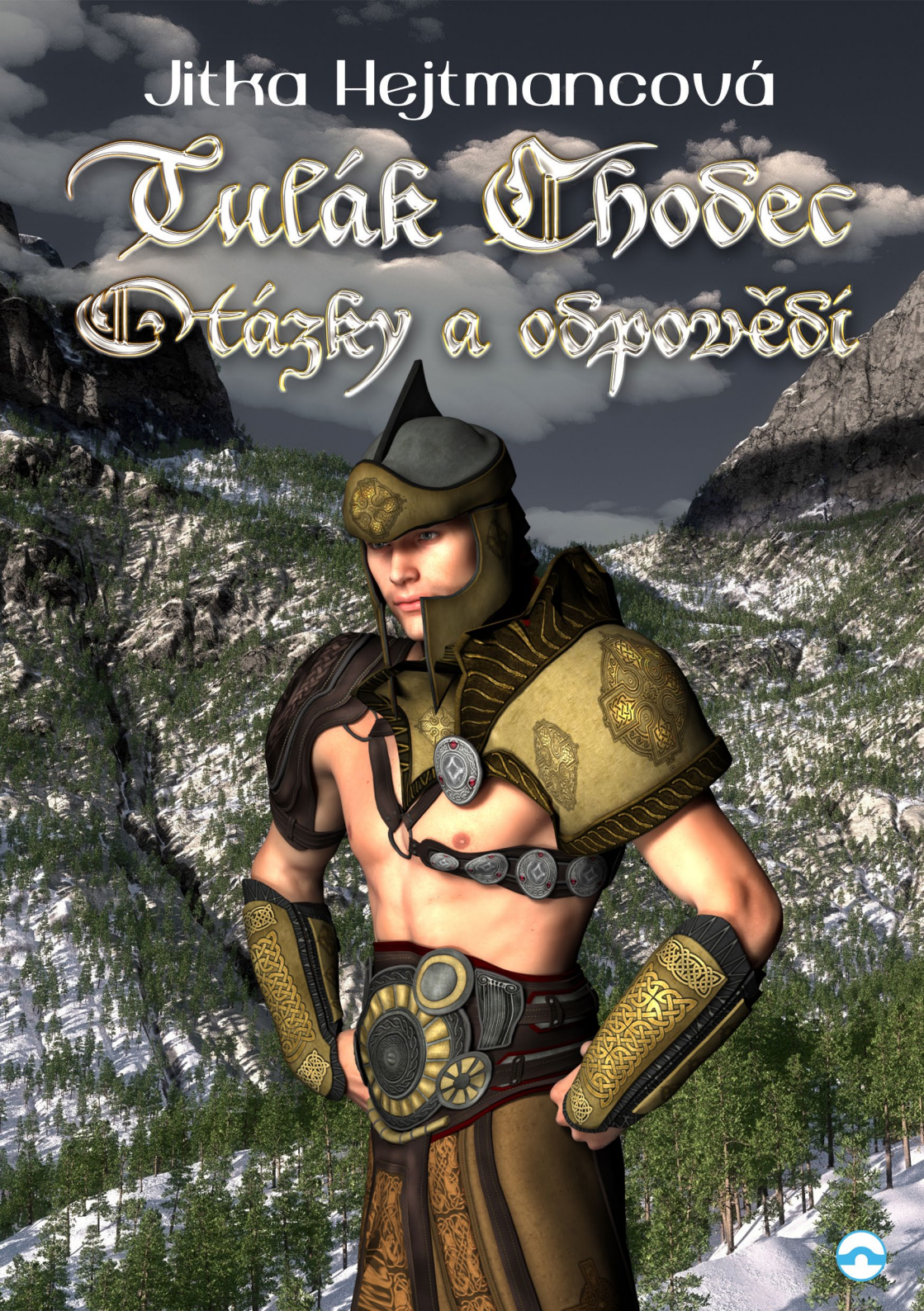

Skleněný můstek s.r.o.
Vítězná 37/58, Karlovy Vary
PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Jitka Hejtmancová © 2017
Skleněný můstek s.r.o. © 2017

ISBN 978-80-7534-180-8

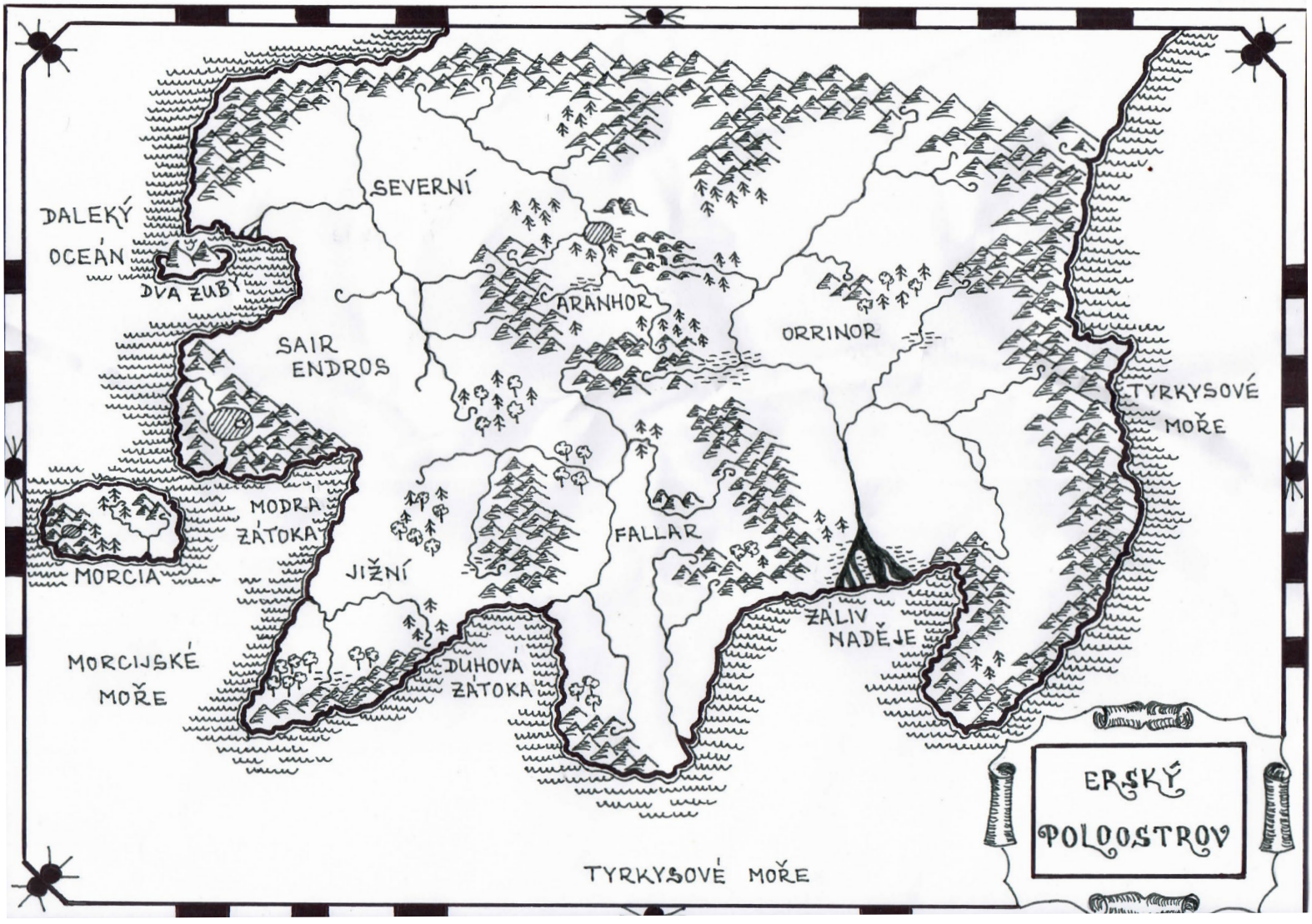
DALEKÝ OCEÁN
SEVERNÍ
DVA ZUBY
SAIR ENDROS
ARANHOR
ORRINOR
TYRKYSOVÉ MOŘE
MODRÁ ZÁTOKA
MORCIA
JIŽNÍ
FALLAR
ZÁLIV NADĚJE
MORCIJSKÉ MOŘE
DUHOVÁ ZÁTOKA
ERSKÝ POLOOSTROV
TYRKYSOVÉ MOŘE

OBSAH

ÚVOD

1. ČERNÍ JEZDCI

2. VIGARŮV PŘÍBĚH

3. SPLNĚNÝ SLIB

4. ZNOVU ČERNÍ JEZDCI

5. NEČEKANÁ ODHALENÍ

6. ZA NIKEM

7. OSTROV ALDOR

8. MEZI GIMTY

9. CESTA DO NURASU

10. DVA BRATŘI

11. HUNOLD A ELINA

12. SOUBOJ V PŘÍSTAVU

13. NA SEVER

14. V ARÉNĚ

15. OTÁZKY A ODPOVĚDI

ÚVOD

Ellad otevřel oči. V jeho pokoji vládlo zlatavé přítmí právě zrozeného dne. Hoch se protáhl, vstal, spěšně se oblékl, ze skoby na zdi sundal starou brašnu s popruhem a sáhl pod polštář pro svůj nový, v kožené pochvě schovaný lovecký nůž. Vložil jej do brašny a nehlučně opustil pokoj. V prázdné kuchyni sebral kousek sýra a pár krajíců chleba z předchozího dne, strčil tu malou zásobu jídla k noži a s dobrou náladou vyšel ven do příjemně chladivého rána. Už se těšil. Právě dnes chtěl totiž uskutečnit nápad, který již delší čas zaměstnával veškeré jeho myšlenky. Zhluboka se nadechl svěžího vzduchu, rychlým pohledem přelétl bezmračné, azurově modré nebe, celé rozzářené prvními slunečními paprsky, a spěchal přes dvůr do stáje těsně následovaný velkým šedým vlčákem Doganem.

„Dobré ráno, hošku," pozdravil v ještě neuklizeném stání stojícího tmavého hnědáka Varra a odpověděl tak na valachovo tlumené zaržání. „Promiň, ale dneska se o tebe postará otec. Mě čeká dlouhá cesta."

S těmi slovy několikrát pohladil hlavu, kterou k němu zvědavý kůň natáhl, a vzdychl. Zase pocítil výčitky svědomí. Ty ho ostatně pronásledovaly pokaždé, když se vydával na toulky, ale nemohl si pomoci. Ta touha jít dál a vidět víc, ta ho poháněla od doby, kdy se naučil chodit, a byla silnější než on.

Ještě jednou roztržitě podrbal hnědáka na čele, stejně posloužil i Doganovi, který mu žárlivě šťouchal do dlaně druhé ruky, a opustil stáj. Opět s vlčákem v patách. Několika rychlými kroky se dostal přes dvůr, odstranil těžkou závoru na vratech, pootevřel je a protáhl se ven. Zavřel za sebou a zklamaného psa nechal na dvoře. Dogan tlumeně kňučel, zatímco Ellad volně vydechl a s pocitem nesmírného štěstí vyrazil přímo vpřed. Za pár vteřin opustil cestu v podobě vyježděných kolejí, která vedla na Hlavní silnici, a vstoupil do lesa. Tráva byla ještě mokrá od rosy, ptáci zpívali jako o život, les voněl, ale hoch dnes nic z toho nevnímal. Bez povšimnutí míjel důvěrně známá místa a postupoval stále dál na západ. Dnes se nekochal krásou krajiny ani se nesnažil sledovat plachou lesní zvěř. Předsevzal si, že dojde co možná nejdál. Střídal rychlou chůzi s mírným poklusem a obratně se proplétal mezi stále hustším porostem.

Po třech hodinách mu cestu zkřížil mělký potok. Zadýchaný Ellad se na jeho břehu zastavil, usedl na suché, mechem porostlé místečko u jednoho z okolních smrků a unaveně opřel hlavu o mohutný kmen. Tvář měl zalitou potem a mokré hnědé vlasy se mu nepříjemně lepily na obličej. Na chvíli zavřel své pronikavé modré oči a zklidňoval zrychlený dech. Když se mu to konečně podařilo, znovu oči otevřel, zvedl hlavu, sáhl do brašny pro krajíc chleba a pomalu, zamyšleně ho žvýkal.

Vzpomínal na poslední návštěvu Roberta, tajemného, do stále stejné

černi oděného rodinného přítele, který se ho pořád na něco vyptával nebo ho z něčeho zkoušel, a na jeho tlumený rozhovor s rodiči. Ellad z té rozmluvy přes zavřené dveře svého pokoje mnoho neslyšel, něco však přece. Robert omlouval jeho toulání a chtěl jej učit něco, s čím matka velmi důrazně nesouhlasila. Bavili se také o jeho, Elladově, budoucnosti, ale znovu se neshodli. Proč asi? A nakonec stočili řeč na jakousi Argaanu. Prý se osvobodila z dlouholetého vězení a přitom zabila svého věznitele. Chlapce to zvláštní, cizokrajné jméno zaujalo a hned si v duchu položil několik dalších otázek. Proč Robertovi ta žena dělá takové starosti? Kdo to vůbec je a proč byla ve vězení?

„Ach jo," vzdychl po chvilce. „Zase jen otázky a žádná odpověď."

Dospělých už se ani nepokoušel ptát. Přímo nemohl, protože by tak prozradil, že poslouchá tajně za dveřmi. A když na ně šel oklikou? Nejprve se divili, proč ho to zajímá a jak na to přišel. Potom se vzmohli na nicneříkající, vyhýbavou odpověď, a pak to zamluvili nebo jej poslali něco dělat. Jó, tohle všechno už znal. Přesto nechápal, proč ty tajnosti. Dávno přeci nebyl malé dítě. Naopak. Vypadal dokonce na víc než na svých třináct let.

Znovu odevzdaně vzdychl a polkl poslední sousto. Kromě těch nešťastných otázek ho trápila ještě jedna věc. Podvědomě vytušil, že po Robertově zjevně špatné zprávě matku zcela jistě nepřemluví. Lea o jeho nocování pod širým nebem dál nechtěla ani slyšet. Přitom – kdyby tak věděla. Kdyby jen tušila, jak miloval všechny ty výlety do lesů kolem statku. Jak miloval tu svobodu, tu volnost.

Proč to ale trvalo vždycky tak krátce? Jenom den. Ellad vzdychl potřetí a nespokojeně třepl hlavou.

„Když tu budu takhle sedět, nikam se nedostanu," vynadal si tiše. Prudce vstal, oprášil si kalhoty, opláchl si obličej studenou vodou z potoka, zahnal žízeň a vydal se opět na cestu.

Mířil pořád k západu, a když mu to příroda dovolila, tak běžel. Postupoval teď zcela neznámou krajinou. Potok, u kterého se tolik zdržel, tvořil jakousi přirozenou hranici již prozkoumaného území. Stále putoval tím stejným lesem a snažil se držet v přímém směru.

Poledne dávno minulo, když s jistým zklamáním usoudil, že pomalu nadešel čas návratu. Zastavil a v předklonu se vydýchával. Ruce přitom opřel o kolena a odhadoval, kolik asi hodin mu cesta trvala.

Docela dost, uzavřel a s unaveným povzdechem se opět narovnal.

Zpátky to zdaleka nepůjde tak rychle, usmál se pro sebe a protáhl náhlým zastavením ztuhlé svaly. Přitom se pozorně rozhlédl kolem, aby si místo návratu vtiskl do paměti, a náhle se zarazil. Porost už vůbec nebyl tak hustý. Zmizely staré suché stromy i všudypřítomná křoviska a Ellad věděl, že to značí jediné. Lidské sídliště.

Zaskočilo jej to. Až dosud si myslel, že jejich statek stojí na samotě a

nejbližšími sousedy jsou obyvatelé města Tarlonu, kam s otcem pravidelně jezdili na trh.

No, zdá se, že jsem se mýlil, přiznal si v duchu a uvažoval, co to jen může být. Osamělé stavení, vesnice nebo snad město?

Nerozhodně pokrčil rameny. Vůbec si nevybavoval, že by se před ním někdy někdo zmínil, že by se tu měli nacházet nějací lidé. Úplně zapomněl na únavu, na návrat domů i na čas. Zvědavost jej naprosto ovládla. Pomalu, obezřetně postupoval vpřed a snažil se co nejvíce splynout s okolím, což se mu až neskutečně dařilo.

Po nějakých dvě stě, tři sta krocích les končil a přecházel ve svěže zelenou, mírně se svažující louku, na níž se páslo stádo krav hlídané několika kluky. Překvapený Ellad sebou rychle smýkl za kmen mohutného, starého dubu a teprve z poměrného bezpečí této skrýše se odvážil pokračovat v průzkumu. Za cizími kluky, jejich stádem i pastvinou se v mělkém, kruhovém údolí nacházela osada. Taková větší vesnice. Ellad odhadoval tak padesát obytných domů. Všechny byly ze dřeva a přibližně stejně velké, až na tři mnohem větší budovy, které stály uprostřed a jakoby obkličovaly nezastavěné prostranství, jímž procházela značně vyježděná, široká cesta vedoucí od severozápadu k jihovýchodu.

Nebo naopak? Hoch se usmál, a pak v soustředění stáhl obočí. Ale ne, ten plácek nebyl tak úplně prázdný. Chlapcovy bystré oči na něm zaznamenaly dvě drobné stavby, spíš stavbičky. Ale na tu dálku hoch nedokázal odhadnout, k čemu slouží.

Jedna z nich je určitě studna, uvažoval. Nad účelem té druhé však jen pokrčil rameny.

Schovával se v asi nejvyšším místě nad vesnicí a měl proto poměrně dobrý rozhled. Viděl tedy i obyvatele vísky jako pohybující se skvrnky na převážně zeleném pozadí a stejně malá se mu jevila i další domácí zvířata, klidně se pasoucí na přilehlých loukách. Všiml si také říčky, která se vinula kolem severní části vesnice a v jejíž hladině se třpytily odražené sluneční paprsky.

Ellad byl prostou krásou toho místa dočista okouzlen. Nedokázal od neznámé vesnice odtrhnout zrak, v duchu si kladl otázku, jak se osada asi jmenuje a čas běžel. Minuty míjely a nedaleko se pasoucí stračeny pomalu postupovaly směrem k němu. Tedy do lesa. To se samozřejmě nelíbilo chlapcům, kteří je hlídali. Vyskočili a s proutky v rukou vyrazili za nezbednicemi. Dostali se tak až téměř k Elladovi.

Hoch se co nejvíce přitiskl ke kmeni dubu, za nímž se skrýval, a skoro nedýchal, aby na sebe cizí kluky neupozornil. Pozorně si je však prohlédl. Byli čtyři. Asi stejně staří jako on. Hubení, vytáhlí, prostovlasí. Zkrátka - úplně obyčejní. Jen jeden se trochu lišil. Menší, nakrátko ostříhaný pořízek, který skupinku nejspíš vedl. Tak to alespoň Elladovi připadalo, když chlapci s křikem a hojným šviháním svých proutků hnali krávy tulačky zpět k ostatním.

Pak se pár minut nedělo nic a Ellad se konečně odhodlal k návratu domů. Jenže sotva se otočil k odchodu, přerušil kolem panující klid nepříjemný křik. Přicházel od vesnice a poměrně rychle se blížil. Ellad zpozorněl. I cizí kluci vstali a otočili se po zvuku.

„No, to je dost," řekl jeden z nich. „Už jsem myslel, že se dneska ani nepobavíme."

Ellad neměl čas nad jeho slovy příliš uvažovat, protože právě v té chvíli doběhla na louku udýchaná, uplakaná, copatá holčička určitě mladší než on, a při pohledu na čtyři pasáčky zůstala vystrašeně stát. Za ní se ozývaly posměšné výkřiky a do svahu se namáhavě drápali ještě tři další kluci. Běžet se jim už očividně nechtělo.

„A hele, spratek je tady," poznamenal druhý z čekající čtveřice.

„Tak co, půjdeš zase žalovat mamince a strýčkovi?" přidal se úlisně krátkovlasý, blonďatý pořízek. „Myslím, že po dnešku tě to už ani nenapadne. Dostaneš lekci."

S těmi slovy chlapci holčičku obklíčili a začali do ní strkat.

„Že se nestydíte. Čtyři kluci na jednu malou holku," zastal se dívenky Ellad, který opustil svůj úkryt, a nyní stál proti dokonale překvapeným uličníkům. Tvář měl napohled klidnou, ale jeho modré oči zledovatěly a ztvrdly.

Kluci se během okamžiku vzpamatovali z překvapení, nechali holčičku holčičkou a společně se vrhli na Ellada. Došlo ke rvačce. Hoch dělal, co mohl, ale uličníci byli v převaze a on se dosud nepral. Nebylo s kým. Navíc konečně doběhli ti tři posměváčci a proti sedmi protivníkům by neměl naději ani zkušený a ostřílený rváč. Přemohli jej. Dva mu zkroutili ruce dozadu a vůdce, onen blonďatý pořízek, ho udeřil pěstí přímo do obličeje. Rána byla tvrdá a z pohmožděného rtu začala v mžiku téct krev.

„Ještě mu přidej, Eriku! Kdoví, co je zač?! Vo nějaký ušmudlaný tuláky tu nestojíme!" povzbuzovali malého násilníka ostatní a Erik se nenechal dlouho pobízet. Se škodolibým úšklebkem se přichystal k další ráně.

Ta však nedopadla. Dívenka, která s napětím čekala, jak bitka dopadne, a na níž všichni v tu chvíli zapomněli, se náhle rozeběhla a vší silou vrazila do rozpřáhnutého kluka. Erik ztratil rovnováhu a upadl. Nechápavě se rozhlédl kolem sebe, pak se ale vzpamatoval a vstal. Oprášil si kalhoty, vztekle pohlédl na dívenku a zasyčel: „Tohle ti přijde draho, ty spratku. Až si to vyřídíme s tímhle tady, přijdeš na řadu ty."

Holčička před ním bojácně couvla. Erik se k ní otočil zády a znovu se napřáhl.

„Tak to by stačilo," ozval se od lesa hluboký mužský hlas a pěst ani tentokrát nedopadla.

Mezi stromy se nečekaně objevili další dva kluci doprovázení asi osmnáctiletým mladíkem. Uličníci se okamžitě stáhli. Pustili zajatce a utekli zpátky ke svým kravám. Ellad si setřel krev vytékající z rozbitých úst a zvědavě

si příchozí prohlížel. Oba hoši byli asi stejně staří jako on. Jeden měl černé oči, orlí nos a rovné vlasy v barvě havraních křídel spadající na ramena. Ten druhý byl hnědooký, hnědovlasý a Ellad si všiml, že je mu trochu podobný. Nejstarší ze skupinky měl dobrácké modré oči, kučeravé, slámově žluté vlasy věčně stažené do ohonu, který mu sahal téměř do půli zad, a statnou, skoro obří postavu.

„Bránil mě, ale oni ho přeprali a ztloukli," žalovala holčička a utírala si uplakané oči.

„Zase se ti smáli?" zeptal se laskavě mladý muž.

Dívenka přikývla a on se na ni přátelsky usmál. Pak se obrátil k Elladovi.

„Jsem Kolin. Ta malá se jmenuje Judita, tohle je Daniel a tohle Nik," ukázal na své druhy a nabídl Elladovi pravici.

Chlapec ji přijal a stiskl. Znovu si otřel krvácející ústa a s pohledem upřeným do mladíkových modrých očí se rovněž představil.

„Jmenuju se Ellad a jsem ze statku půl dne cesty odtud na východ," řekl a opět si setřel krvavou stružku.

„To bylo od tebe fakt hezký, že ses jí zastal," zazubil se na něj přátelsky hnědovlasý Nik.

„Smějou se jí takhle každou chvíli," doplnil Dan.

„Ale proč?" chtěl vědět Ellad.

„Protože žije jen s matkou, nemá otce," začal vysvětlovat Dan.

„Zemřel?" přerušil ho Ellad.

„To právě nikdo neví," pokračoval Dan tajemně.

Judita mlčela. Pokud o tom něco věděla, nechávala si to pro sebe.

„Nechci vás rušit, kluci, ale musíte zpátky," vpadl jim do hovoru netrpělivý Kolin a otočil se k odchodu.

Judita se na Ellada vděčně usmála a odběhla směrem k vesnici. Dan vzdychl a tázavě pohlédl na Nika. Hoch přikývl.

„Tak pojď s námi," pozval pak Ellada, ale ten s dobře skrývanou lítostí odmítl. I on si totiž při Kolinově výzvě uvědomil, že se musí vrátit. A to okamžitě.

Rozešli se tedy. Jen si vzájemně kývli na pozdrav. Kolin s Nikem a s Danem vykročili ze svahu k vesnici a Ellad se otočil k lesu. Pak si však vzpomněl na poslední ze svých nezodpovězených otázek.

„Jak se to tady vlastně jmenuje?!" křikl proto ještě přes rameno.

„Erindor," odpověděl mu s trochu udiveným výrazem ve tváři Daniel, ale Ellad už ani jemu, ani jeho dvěma druhům nic nevysvětloval. Spěchal domů.

1. ČERNÍ JEZDCI

První podzimní měsíc zaen už začal. Na stromech dozrávalo ovoce, ptáci se chystali k odletu na jih a Ellad znovu přišel, či lépe řečeno přiběhl do Erindoru. Dana s Nikem našel na louce za říčkou Stříbrnou. Právě se proháněli na hřbetech vůdčích koní a působili tak v jinak klidně se pasoucím stádu zmatek.

„Vem si taky jednoho," vybídl Ellada po pozdravu Dan a na chvíli zastavil svého ryzáka.

Hoch se rozhlédl a vybral si statného grošáka. Pomalu se přiblížil ke koni, pak se náhle odrazil, prsty zapletl do dlouhé hřívy a ladným obloukem vylétl na neosedlaný hřbet.

„Toho ne!" vykřikli současně Nik i Dan, ale bylo pozdě, chlapec už dosedl.

A sotva to udělal, sklopil grošák uši dozadu a vyskočil všemi čtyřmi do vzduchu. Ellad nic takového nečekal, ztratil rovnováhu a od potupného pádu ho zachránilo jen neskutečné štěstí. Grošák, nejspíš překvapen, že jezdec na něm pořád ještě sedí, okamžik zaváhal a to chlapci stačilo. Pevně se chytil nohama, lépe uchopil mechově šedou hřívu a neustále pobízel rozzlobeného koně vpřed. Věděl, že to jej alespoň trochu zaměstná, a tak nebude mít tolik času na svůj vzdor. I přesto grošák ještě několikrát nepříjemně poskočil, než se smířil se svou porážkou. Už nevyhazoval, ale svýma dozadu položenýma ušima dával jasně najevo, co si o Elladovi myslí.

Dan s Nikem celé to divadlo sledovali s nedůvěrou a obavami. Když však poznali, že se jejich kamarád na vzpurném zvířeti udrží, rozjeli se znovu cvalem a všichni tři pak s nadšením sobě vlastním kroužili po pastvině a plašili ostatní koně.

Nechali toho až po půl hodině. Nik i Dan bez potíží zastavili, sesedli a rozložili se v trávě. Ne tak Ellad. Grošáka sice zpomalil do kroku, ale nic víc. Kůň jen pohodil vztekle hlavou, svými zuby chňapl po jeho levé noze a znovu přešel do klusu. Ellad se ho tedy pokusil zase zpomalit a přivést k poslušnosti, ovšem opět bez úspěchu. Tvrdohlavý grošák klusal dál a rozzlobeně kýval hlavou nahoru a dolů.

Bez uzdy a otěží ho k rozumu nepřivedu, usoudil nakonec Ellad a své pokusy vzdal. Stejně ladným obloukem jako při nasednutí a s jen malým zaškobrtnutím při dopadu na zem opustil koňský hřbet a zamířil k přátelům. Osvobozený grošák lehce vyhodil zadníma nohama, naposledy pohodil hlavou a cvalem zamířil na opačnou stranu, aby se po několika skocích přeci jenom zastavil a začal se pást.

„To bylo fakt dobrý," poplácal Dan uznale Ellada po zádech, když k nim chlapec konečně došel.

„Na tom zatraceným koni může bez potíží jezdit jen Derek, Vigarův zástupce," doplnil Nik.

„Zástupce velitele Gimtů?" ujišťoval se Ellad.

Nik přikývl a ve skupince zavládlo ticho. Kluci se uvelebili vedle sebe v trávě a mlčeli ztraceni v myšlenkách. Ellad se v duchu zaobíral Vigarem a jeho Gimty. Vigara zahlédl jen párkrát a ještě k tomu z dálky. A Gimtové? Ty muže sice vídal ve vesnici běžně, ale mnoho o nich nevěděl. Znal je vlastně pouze z vyprávění podobně tajemného Roberta a mladého blonďáka Kolina. Podle těch dvou byli Gimtové něco jako strážci pořádku. Neznali strach, ctili pravdu a spravedlnost a chránili obyčejné lidi před zlotřilci všeho druhu. Byli to prý skvělí zvědové, lovci, stopaři i bojovníci a zde, v Erindoru, měli něco jako základnu.

Z úvah jej vyrušil Nik. Nejstarší ze sedící trojice nejspíš myslel na to samé, protože náhle poznamenal, že až vyroste, určitě bude Gimtem.

„I já," přidal se nejmladší Dan a oba kluci se pak předháněli v plánování své dobrodružné budoucnosti.

Ellad je se zájmem, ale většinou mlčky, poslouchal. A jak tak poslouchal, začal si v duchu pohrávat se stejným nápadem. No, a za pár hodin už měl jasno. Až dospěje, také se stane Gimtem. S tím se zahleděl na pasoucí se stádo a zalitoval, že jeho otec Waldor nechová koně, ale ovce a kozy.

V podvečer chlapci zahnali svěřené stádo do vesnice a pomohli s krmením. Když se pak na plácku se studnou a zvonicí loučili, vyběhla z velké kuchyně Gimtů Judita a zamířila přímo k nim.

„Pojďte se mnou zítra na houby. Prý rostou," zvala je místo pozdravu.

Kluci se na sebe krátce podívali, a potom rázně přikývli. Ellad se na holčičku ještě navíc přátelsky zazubil. Viděl v ní svou mladší sestru a cítil, že ona ho zase bere jako staršího bratra.

Tím bylo vše domluveno a děti se rozešly. Ellad se loudal širokou, vyježděnou cestou ke Kolinovu domku a myšlenky se mu znovu zatoulaly. Vrátily se o několik týdnů zpátky k rozmluvě jeho matky Lei a Roberta. K rozmluvě, která měla za následek to, že je dnes stále tady a nemusí běžet zpátky domů. Že prostě smí v Erindoru i přespat. U Kolina.

„Vítej, kluku!" skočil mu do uvažování známý hlas. Kolin stál ve dveřích, vesele se na chlapce šklebil a Ellad se opět začal zabývat přítomností. Pozdravil, přidal do kroku a s dobrou náladou vstoupil do stavení. Už se těšil. Nejen na mladíkovu společnost a novinky z okolí, ale také na výbornou večeři, protože Kolin byl vynikající kuchař a vaření ho bavilo.

***

Sotva se druhý den ráno rozednilo, Ellad už byl na nohou. Potichu vyklouzl z malé ložničky, kterou sdílel s hlasitě chrápajícím Kolinem, a upaloval ke studni. Tam se k němu připojili ostatní a s košíky v rukou se propletli mezi domky. V družném hovoru přešli pastvinu a vnořili se mezi stromy.

V lese vládlo přítmí způsobené jednak brzkou ranní hodinou a v druhé řadě také šedivou, zataženou oblohou. Panovalo zde nepřirozené, hluboké ticho jen málokdy přerušené křikem nějakého nespokojeného opeřence. Děti se však tímto zdánlivým nepřátelstvím nenechaly odradit. S vyhlídkou na chutnou smaženici či voňavou omáčku se poněkud rozestoupily a daly se do plnění svého úkolu. A houby opravdu rostly. Košíky se uspokojivě plnily a děti si hledání ještě prokládaly pojídáním malin a ostružin, což bylo velmi příjemné zpestření, vezmeme-li v úvahu, že odešly z domovů bez snídaně. Jen cestou přes pastvinu sežvýkal každý krajíc suchého chleba, který přinesla Judita.

Náhle tíživé ticho přerušil vzdálený hlas zvonu.

Gimtové se svolávají, pomyslel si Ellad, ale hned vzápětí se zarazil. Vždyť jsou všichni někde na lovu…?

A zvonění neustávalo.

Vyděšené děti se jako na povel rozběhly zpět k vesnici.

„Radši se nejdřív podíváme, co se děje," zadržel skupinku mezi posledními stromy s neblahým tušením Ellad.

Po kratičkém zaváhání ho poslechli. Odložili košíky a kryti mohutnými kmeny starých dubů a jejich hustým větvovím pohlédli dolů přes pastvinu. To co uviděli, překonalo jejich nejhorší představy. K tmavě šedé obloze stoupal hustý, černý dým z několika obytných domů a volná prostranství mezi staveními byla liduprázdná.

Ellad ohromeně zíral na tu spoušť a až teď si ke své hrůze uvědomil, že je opět ticho. Erindorský zvon Arlet už nezvonil.

Musel zmlknout, když jsme utíkali lesem, uvažoval a stále upřeně a nevěřícně hleděl na vesnici. Ne tak ostatní. Ti tam měli své nejbližší a nehodlali jen nehnutě stát a tupě přihlížet. Opustili proto úkryty a už se chystali seběhnout dolů z mírného svahu, když je zadržel Elladův tlumený výkřik: „Ne!"

„Ne?! A na co máme podle tebe asi čekat?!" utrhl se na něj ne právě přátelsky Nik.

„Ještě tam jsou," odpověděl klidně Ellad a ukázal na plácek u studny. „Podívejte."

A opravdu. Ze stínu lehce doutnající stodoly se vynořila skupina černě oděných postav na koních stejné barvy a pomalým klusem zamířila pryč. Brzy přebrodila Stříbrnou a za další okamžik už zmizela dětem z očí. Neznámí černí jezdci vjeli po vyježděné cestě do lesa.

Ellad ještě chvíli sledoval nyní již úplně opuštěný Erindor a zoufale

hledal odpověď na dvě otázky: Kdo jsou, sakra, ti jezdci? A kam se ztratili všichni vesničané?

Dan s Nikem jen tiše a strnule stáli vedle něho a s hrůzou hleděli přímo před sebe. A Judita? Judita se se strachem v očích dívala na hořící domy a po tvářích se jí koulely slzy.

„Myslím, že už se nevrátí," prolomil po pár minutách ticho Ellad a rozběhl se k vesnici. Ostatní hnali za ním. Na košíky s nasbíranými houbami úplně zapomněli.

Hoch upaloval, jak to šlo nejrychleji, a cestou si uvědomil, že to všechno sledovali z toho stejného místa, odkud si Erindor před pár týdny prohlížel sám. Jeho trénované nohy ho brzy donesly k cíli. Získal před přáteli malý náskok, a tak vběhl mezi domy první. Zpomalil a opatrně kráčel směrem k cestě. Rozhlížel se přitom kolem sebe, ale nikde ani živáčka. Jako by všichni obyvatelé Erindoru vymřeli. Konečně se ocitl na cestě. Zabočil doprava, směrem ke studni a v hrůze zůstal stát. Na prostranství kolem zvonice ležela nehybně těla tří mužů, stodola hořela a plnila vzduch dusivým dýmem, ale nejhorší byl křik, který se z ní ozýval. Zoufalý křik bezmocných lidí ve smrtelném nebezpečí a trámy zapřená vrata věznící ty ubožáky v ohnivém pekle.

„To ne," vydechl chlapec zděšeně, a potom křikl na své právě přibíhající druhy: „Rychle!"

S těmi slovy se vrhl k trámovým vzpěrám, začal je bourat a odhazovat stranou. Ostatní se k němu připojili a ve chvilce byla vrata volná. Děti je otevřely a ven se vyvalil hustý, černý dým. Pak teprve se objevili první lidé. Muži i ženy s vyděšenými a plačícími dětmi. Všichni špinaví, slzící a kašlající od kouře. Procházeli kolem a hlasitě děkovali za záchranu.

Dan s Nikem se objímali s rodiči, zatímco Ellad, který neměl mezi vesničany žádné příbuzné, rychle přešel ke třem nehybným tělům. Dva byli rolníci, na jejichž jména si v tu chvíli nemohl vzpomenout, věděl však, že v mládí patřili ke Gimtům. Teď leželi u jeho nohou v kalužích vlastní krve, která se jen pomalu vsakovala do prachu cesty, a chlapci bylo hned jasné, že jsou mrtví. A tím třetím byl… Elladovi se téměř zastavilo srdce. Tím třetím byl Kolin.

Hoch několika skoky přeběhl tu krátkou vzdálenost, jež ho od přítele dělila a s hrozným tušením k němu poklekl. Blonďatý obr ležel z větší části na břiše, tváří dolů, ale kolem něho nebyla žádná krev. To chlapci dalo naději. Opatrně Kolinovi otočil hlavu a jemně mu odhrnul neposedné, špinavé vlasy z obličeje. Mladík zasténal a Elladovi se ulevilo. Kolin žije.

Blonďák znovu zasténal a pomalu se probíral z bezvědomí. Nejprve otevřel oči a zmateně se rozhlédl. Všude pobíhali rozčílení lidé, kteří se snažili uhasit hořící stodolu, nic z toho však mladík nechápal. Upřel proto svůj ještě rozostřený pohled na Ellada a snažil se přetočit do pohodlnější polohy. Když se mu to konečně podařilo a i jeho zrak už mu sloužil normálně, po-

kusil se posadit, ale s přidušeným výkřikem padl zpět do prachu. Držel se přitom za hlavu a Ellad si až teď všiml, že na ní má ošklivě vypadající sečnou ránu, která stále ještě slabě krvácela. V ošetřování raněných se moc nevyznal, přesto však duchapřítomně utrhl pruh z přítelovy košile, beztak již na několika místech roztržené, a šrám mu ovázal.

„Koline, kdo byli ti muži? A co chtěli?“ zajímal se, sotva obvaz dokončil.

„Nevím, co jsou zač. Nějak se nám zapomněli představit,“ odpověděl rozvážně mladík, zasmál se vlastnímu vtipu a pomalu se posadil.

„No tak?!“ naléhal Ellad.

„Vážně je neznám, kluku. Nevím, kdo to je,“ zvážněl mladý muž. „Asi cizinci. Mluvili sice stejně jako my, ale slovosled měli divnej. Hledali nějakýho Bergona.“

„Cože?“ přerušil ho nevěřícně Ellad. „Ale ten je přece…“

Větu nedokončil, protože z hasícího davu se náhle vynořila Judita. S pláčem se mu vrhla do náručí a hned za ní se objevili Nik s Danem.

„Ona… Ona tu není,“ vzlykala nešťastně holčička.

„Kdo?“ nechápal Ellad. Podvědomě však dívenku objal a roztržitě ji hladil po rozcuchaných hnědých vlasech.

„Její máma. Paní Laura. Ti cizinci ji asi odvlekli pryč,“ odpověděl mu Dan.

„Jo. To je možný,“ přisvědčil Kolin. „Zajímali se vo ni.“

„Proč?“ vyrazili ze sebe okamžitě v dokonalé shodě Ellad, Dan i Nik.

„Asi se jim líbila,“ pronesl suše Kolin. Tentokrát však nežertoval, jeho obličej byl naprosto vážný.

„Ale říkal jsi…“ namítl Ellad a větu teď nedokončil úmyslně.

„Já vím, co jsem říkal, sakra,“ vyjel na něj nezvykle ostře blonďák. „Ty chlapi hledali někoho, kdo se jmenuje Bergon.“

„Táta to taky říkal. Prý ti jezdci přicválali do vesnice a ptali se po tom Bergonovi. Lidi je moc nechápali, a tak jen krčili rameny. To je rozhněvalo. Začali prohledávat domy a všechny nahnali sem ke studni. Když se jim někdo postavil, zapálili mu střechu nad hlavou,“ vystřídal Kolina ve vysvětlování Dan.

„Jo, tak to bylo,“ potvrdil mladík. „Nahnali nás sem, a pak si důkladně prohlídli všechny kluky. No, a přitom vobjevili paní Lauru. Voddělili ji od vostatních a co bylo dál, nevím, protože se mi podařilo z toho davu nepozorovaně vyklouznout. Vrhl jsem se ke zvonici a zvonil na poplach. Doufal jsem, že třeba Vigar nebo někdo z Gimtů je blízko.“

„Slyšeli jsme to,“ zašeptal spíš pro sebe Ellad a lehkým pohupováním ze strany na stranu a hlazením se snažil utišit Juditu, která se při zmínce o matce znovu rozplakala a úplně mu promáčela košili na levém rameni.

To už teď bylo ale stejně jedno, protože déšť, k němuž se schylovalo

od rána, se konečně spustil a brzy zesílil v prudký liják. Příroda tím sice dokonale vyřešila boj lidí s ohněm ve prospěch lidí, ale všichni byli v mžiku na kost promočení. Chlapci pomohli Kolinovi na nohy a společně se stáhli pod střechu nedaleké gimtské ubytovny. Ostatní obyvatelé Erindoru také vyhledali nějaké přístřeší, a tak bylo prostranství se zvonicí a studnou během několika minut úplně prázdné. I oba mrtví zmizeli.

Nejspíš je odnesl někdo z jejich příbuzných, pomyslel si Ellad a skrz mokrou záclonu deště hleděl na černé, doutnající spáleniště. Stodola je v háji a s ní i krmení pro koně na zimu.

„Zvonil jsem a doufal," navázal Kolin a vytrhl tak Ellada z jeho úvah. „Dva z těch chlapů se na mě však vrhli. Nechal jsem tedy zvon zvonem a bránil se, ale moc dlouho jsem to nedokázal. Byli v přesile a s mečem to uměli. No, zkrátka jsem dostal přes hlavu a víc nevím."

„Ještě štěstí, že máš tak tvrdou palici," poznamenal Nik a poplácal blonďáka přátelsky po zádech.

Po chvilce ticha Ellad vzdychl a obrátil se na stále ještě vzlykající holčičku.

„Najdu tvoji maminku. Najdu ji a pokud to jen trochu půjde, přivedu ji zpátky. To ti slibuju," řekl slavnostně a otočil se k odchodu.

„Snad si nemyslíš, že půjdeš sám?" utrhl se na něj Nik.

„Jo, jdeme s tebou," ihned souhlasil Dan.

Ellad se k nim obrátil čelem a v jeho tváři se zračila úleva a vděčnost, že v tom není sám.

„No, mě snad klame sluch," ozval se konečně i Kolin. „Kam si myslíte, že půjdete? Za těmi lotry? Chcete přijít vo kejhák? Ne, ne. Zůstanete pěkně tady. Ty zabijáky… Podívejte."

Všichni tři kluci i Judita otočili hlavy, kam mladík ukazoval, a viděli to, co on. Ke studni už skupinka mužů z vesnice přiváděla koně připravené na cestu.

„Vidíš, holka. Tvoje máma bude brzo zpátky doma. Pojedu s nima a dohlídnu na to," obrátil se na Juditu přívětivě Kolin. Na chlapce se zamračil, aby jim připomněl svůj zákaz, a odspěchal ke studni.

Kluci zůstali po jeho odchodu jako opaření. Se směsicí úlevy a zklamání sledovali, jak muži odjíždějí i jak si Kolin rychle sedlá koně a hned vzápětí skupinku následuje. Judita naproti tomu žádnou vnitřní rozpolceností netrpěla. Pohled na ozbrojené zachránce dal dívence naději. Stejně tak i poslední Kolinova slova. Přestala proto plakat a své velké, ještě vlhké hnědé oči upřela na Ellada. Hoch ucítil ten pohled, obrátil se k ní a – vzpomněl si na slib, který dal. Ne, že by nevěřil Kolinovi a ostatním, ale…

A v tom ho něco napadlo. Co kdyby se vydal za těmi jezdci také a celé to skvělé dobrodružství jenom sledoval?

Od myšlenky neměl daleko k činu. Vysvětlil vše přátelům a chystal se

vyrazit na cestu, Dan s Nikem ho však zadrželi. Chtěli jít s ním. I je neuvěřitelně lákala vidina záchranné akce odehrávající se přímo před jejich očima. Judita je od toho sice zrazovala, ale chlapci její pochybnosti nesdíleli. Poslali holčičku k Danovým rodičům, aby nebyla doma sama, a v dokonalé shodě vyběhli do deště. Dan s Nikem do stájí pro koně a Ellad do Kolinova domku, kde měl pod polštářem schovaný svůj lovecký nůž.

***

Ellad, Dan i Nik vyjeli z vesnice, přebrodili Stříbrnou a sledovali stopu, kterou silný déšť ještě nestihl zničit. Vedli koně klusem, v zástupu za sebou a mlčeli. Byli promočení, ale podivně šťastní. Ještě totiž netušili, že chuť zakázaného ovoce bývá sladká většinou jen na začátku.

Ellad jel první. Dvě, tři koňské délky před svými společníky a hlavou se mu honily zmatené myšlenky. Nedokázal se však na žádnou dostatečně soustředit. O stopování toho mnoho nevěděl, a tak nepoznal, kolik jezdců vlastně sledují. A nebyl schopen určit ani to, zda je dohánějí či ne.

V půli odpoledne přestalo pršet a chlapci na chvíli zadrželi koně. Sesedli, vodili zvířata dokolečka, aby se alespoň trochu vydýchala, a přitom se dělili o pár kousků sušeného ovoce a patku chleba, jediné jídlo, které si s sebou vzali. Potom se vydali zase dál a nejelo se jim právě nejlépe. Mokré košile se jim lepily na stejně mokrá těla, nepříjemně studily a cesta rozblácenou krajinou také nebyla moc veselá. Radost z prožívaného dobrodružství se proto zvolna vytrácela. Kluci zvážněli a moc nemluvili. Soustředili se pouze na svůj úkol a pohyb vpřed.

Blížil se večer a stíhání nějak nemělo konec. Chlapci nedohonili ani erindorské muže, ani tajemné černé jezdce. Viděli jen stále stejnou stopu táhnoucí se neznámo kam a vlhký, tichý les všude kolem. Pomalu je začala zmáhat únava. I jejich koně už sotva pletli nohama, a tak zastavili. Právě přejeli louku, která se táhla do mírného svahu, byla porostlá svěže zelenou, nízkou trávou a končila opět v lese. A opět v lese smrkovém.

Stáli mezi prvními stromy a Ellad přemýšlel, co dál. Díky stále zatažené obloze se stmívalo rychle a bylo nad slunce jasnější, že v noci se stopovat nedá. Jeho úvahy přerušil Dan.

„Cítíte to?“ zeptal se tlumeně.

Oba zbylí hoši zpozorněli a zavětřili jako staří honící psi.

„Kouř,“ shrnul Ellad.

„Jo, taky ho cítím,“ přidal se Nik.

„Musí tedy být blízko. Máme štěstí,“ zajásal tichým hlasem Dan.

„Teď jde o to, kdo je blízko,“ suše poznamenal Ellad. „Naši nebo zabijáci?“

„Musíme být opatrní,“ nabádal s vážnou tváří Nik a oba jeho společníci ta slova odsouhlasili pokývnutím.

Slezli z koní, odvedli je do blízkého křoví, pečlivě je přivázali a dál pokračovali pěšky. Ellad zase v čele. Pomalu postupoval vpřed a snažil se pohybovat co nejtišeji. Docela se mu to dařilo, protože měl zkušenosti ještě z doby, kdy se toulával kolem rodného statku a pokoušel se sledovat plachou lesní zvěř. Nik s Danem nebyli tak šikovní. Občas neopatrně zavadili o nízko rostoucí větev a ta se s šustěním rozhoupala nebo se jim povedlo špatně šlápnout a ozvalo se hlasité prasknutí lámaného dřeva. Štěstí jim však přálo. Hluk způsobený při plížení se ztratil v halasu hlasů z tábořiště. Z tábořiště černých jezdců a právě z jejich ohniště pocházel i kouř, který prve cítili. Všichni tři zalehli vedle sebe do křoví a úlevně vydechli. Honička skončila.

Ale kde jsou Erindorští? Napadlo je hned vzápětí.

„Naši je asi objeli z druhé strany," navrhl tiše a poněkud nesměle Daniel.

„To bysme určitě poznali ze stopy," nesouhlasil stejně tiše Ellad, ale Nik nad tím jen mávl rukou.

„Kde jsou teď bych neřešil, spíš mě zajímá, kdy začnou s tím vysvobozováním," zašeptal a otřásl se chladem. I Elladovi s Danem byla zima, a tak začali řešit otázku co dál.

„Zkusíme se dostat blíž a zjistit, co jsou zač," přišel s nápadem Ellad a ostatní mu ho bez dlouhého váhání schválili.

Chlapec tedy přejel očima porost kolem tábora ve snaze najít co nejlepší úkryt. Už se úplně setmělo, ale blížící se noc prozařovalo světlo ohně černooděnců, a tak brzy objevil husté habrové houští, které se zdálo být k pozorování více než vhodné. Bylo však přímo proti místu, kde se schovávali nyní. Upozornil na křovisko své druhy, a pak je znovu vedl.

Museli obejít celé tábořiště a Elladovi se strachy zastavilo srdce pokaždé, když cestou způsobili nějaký hluk. Raději ani nedomýšlel, co by s nimi černě odění cizinci udělali, kdyby je objevili.

Jeho obavy však byly zbytečné. Ti muži se mezi sebou hlasitě bavili a střídavě si zakrojovali z lákavě vypadající pečeně, která byla napíchnutá na jednoduchém rožni nad ohněm a jejíž vůně již delší dobu neodbytně útočila na náhle podivně přecitlivělý čich hladových chlapců. V ústech se jim hromadily sliny a v prázdných žaludcích nepříjemně kručelo. Od rána totiž téměř nejedli. Jen pár kousků suchého chleba a trochu ovoce.

Konečně byli u cíle. Uložili se v řadě vedle sebe do habroví a bez dalších zbytečných slov zaměřili svou pozornost na muže v černém. Bylo jich deset. Samí mladí muži oblečení naprosto stejně. Černé jezdecké boty s ostruhami, které se v mihotavém světle plamenů občas zaleskly, černé přiléhavé kalhoty a delší vesty stejné barvy stažené zlatočerným opaskem a prošívané zlatou nití. Hruď cizinců zdobila nějaká výšivka připomínající květinu, a když se náhodou některý z nich zvedl, aby si ukrojil maso nebo z nějakého jiného důvodu, viděli chlapci ještě nebezpečně vypadající dlouhou dýku v

zlatočerné pochvě. Proti nočnímu chladu pak neznámé chránil dlouhý černý plášť s kápí a na jednom z nich seděla Laura. Ruce měla vpředu svázané, vlasy rozcuchané a oči zarudlé od pláče, přesto však nevypadala vystrašeně. Naopak. Hrdě hleděla někam do tmy a mlčky snášela neslušné poznámky a narážky svých věznitelů.

Ellad ji za to obdivoval. Svýma pronikavýma modrýma očima si blíže prohlédl muže, u jehož nohou seděla. Asi dvacet pět let, světlé, zvlněné vlasy na ramena, statná, ale štíhlá postava. Už od pohledu válečník.

Nejspíš vůdce těch jezdců, usoudil Ellad a vzdychl.

„K paní Lauře se nedostaneme," šeptl Nik, jako by mu četl myšlenky. „Je jich moc a jsou ozbrojení."

„Na rozdíl od nás," poznamenal stejně tiše Dan.

Ellad se na oba podmračeně podíval.

„My zůstaneme schovaní. Naši určitě přijdou," zašeptal, ale s důrazem na každém slově. I on si totiž všiml dlouhých, jedenapůlručních mečů, které měli cizinci na dosah ruky, a vůbec nepochyboval o tom, že s nimi umí skvěle zacházet.

Mužům s takovýmhle vybavením se my postavit určitě nemůžeme. Musíme prostě počkat, až se objeví Kolin s ostatními, zopakoval si ještě jednou v duchu a snažil se tak zklidnit hotovou bouři často i protichůdných pocitů ve svém nitru. Neuvěřitelnou chuť pomoci uvězněné ženě, strach z prozrazení, netrpělivost, napjaté očekávání a vztek nad vlastní bezmocí.

Chlapec hleděl na tábořiště cizinců, a aby se alespoň trochu zaměstnal, pokoušel se odhadnout, kdy to celé začne. Kdy konečně zazní bojový pokřik rozzlobených erindorských mužů, ozve se třesk zbraní a vyděšený řev černých zabijáků, a potom – náhle bude po všem. Cizí jezdci budou mrtví a paní Laura volná.

Ale, co když…? Zapochyboval tenký hlásek v jeho hlavě. Co když se ti chlapi budou bránit? A co když jako první zabijí právě bezbrannou paní Lauru?

Během těchto neveselých úvah hoch pohledem opustil plně osvětlené černooděnce a nepřítomně zíral do tmy za nimi. Dan s Nikem také mlčeli a ne právě trpělivě čekali a čas pomalu plynul.

Cizinci zatím dovečeřeli, rozebrali rožeň a dali se do pití piva, které společně s Laurou odvezli z Erindoru. Jejich hovor tím získával na hlasitosti, vtipy byly čím dál obhroublejší a nebohá mladá žena musela čelit stále častějším oplzlým a nestydatým poznámkám. V přihlížejícím Elladovi to vřelo vzteky. Pravou rukou zcela bezděčně sjel ke kožené pochvě a prsty sevřel důvěrně známý jílec. Se svou malou zbraní ještě nikdy doopravdy nebojoval, ale zkoušel si to. Na jedné loučce nedaleko jejich statku si tajně cvičil seky, body a kryty a učil se nožem i házet. Takže třeba by mohl…

Ale co to? Byl to jen stín nebo tam naproti, v temnotě skutečně zahlédl pohyb? Ellad zpozorněl a upřeně hleděl na to místo, ale nic.

Asi se mi to jen zdálo, pomyslel si zklamaně a vzdychl. Nik se na něj tázavě podíval. Než však stačil něco říct, ozval se z tábora vůdcův zvučný hlas, již silně poznamenaný vypitým pivem.

„Ale no tak, chlapi. Chce špetku slušnosti to. Vždyť vy s dámou jednáte," zahalekal. Hlasitě se zasmál vlastnímu vtipu a někteří z jeho mužů se přidali. Pak náhle a neuvěřitelně rychle vytasil dýku, přeřízl sedící Lauře pouta a stále stejně posměšným hlasem pokračoval: „Dáma vstát by mohla a na nás trochu milá být. Třeba dolít pivo mně."

Osvobozená mladá žena zbledla a roztržitě si prohmatávala ztuhlá a rozbolavělá zápěstí. Přitom si úplnou náhodou setřela i krev vytékající z drobné ranky, kterou způsobil neopatrný cizinec, když ji zbavoval provazů.

„No tak. Na co čekáš? Vstávej!" ozval se znovu vůdcův hlas. Přiopilý muž se naklonil k nešťastné ženě blíž a poslední slovo jí štěkl přímo do tváře. Lauru ovanul jeho páchnoucí dech, zvedl se jí žaludek a jen s obtížemi a velkým sebezapřením překonala nával nevolnosti.

„Přilož ty, Kai, sakra, ať je líp vidět na dámu," rozkázal potom světlovlasý muž a zase se narovnal.

Oslovený vstal, uchopil nejbližší větev a hodil ji do ohně. Plameny vysoko vyšlehly, k nebi vylétlo množství jisker a nečekané světlo odhalilo okolními křovisky pomalu postupující muže.

Konečně, blesklo Elladovi hlavou. Tak se mi to prve nezdálo. A právě včas.

Pak se všechno seběhlo strašně rychle. Prozrazení Erindorští a Gimtové, jak se hned vzápětí ukázalo, opustili své úkryty a okamžitě zaútočili. Vedl je Vigar a vedle něho se hnal na nepřítele s obnaženým mečem Kolin.

Překvapení černooděnci strnuli. Ale jen na dobu jednoho úderu srdce. Potom vyskočili ze svých míst a vytasili meče. Než se však obě skupinky srazily a skutečně došlo na řeč zbraní, upustil černý vůdce svůj jedenapůlručák, stejně rychle jako prve vytasil dýku a hmátl po Lauře, která také vstala. Surově ji uchopil za paži, přitáhl k sobě a hrot zbraně opřel o její hrdlo.

„Stát! Už ani krok!" vykřikl s pohledem upřeným přímo na Vigara. Jakýmsi zvláštním šestým smyslem válečníka v něm zcela neomylně poznal vůdce útočníků.

„Stáhni muže svoje zpátky!" křikl opět, když útočící zůstali nerozhodně stát.

Vigar hned neposlechl, a tak černooděnec svá slova zopakoval.

„Tak stáhni je!" přikázal a přitlačil na zbraň. Laura vykřikla bolestí a z malé ranky začala téct krev.

„Zpátky!" zavelel okamžitě Vigar podivně ochraptělým hlasem.

Gimtové i vesničané poslechli a shromáždili se kolem svého nezvykle se chovajícího vůdce. Zdálo se jim, že se mu třesou ruce a v obličeji je bledý strachy.